

PIAC

Mikor Babka, Karl és Tódor hazaértek, Irén nagymama már türelmetlenül várta őket.

Csak egy pillantást vetett a csónakra, és azonnal látta, hogy valami történt Babkával. Miközben Babka azt hajtogatta, hogy nincsen semmi baja, Tódor összefoglalta, hogy mi történt.

– És ez meg mitől van? – bökött Irén Babka homloka felé.

Mindenki ránézett, Babka idegesen végigsimított a homlokán. Egy kicsit fájt, mert a Bölcs Polip ott is megszorította, de nem érzett semmi különlegeset.

– Miért, mi van ott? – kérdezte Babka.

– Megőszültél! – válaszolt nagyí sóhajtva. És tényleg, Babka haja azon a helyen, ahol a Polip karja rátekeredett, az az egy tincs teljesen kifehéredett.

– Jobb, ha már most kitalálsz ehhez egy mesét, mert a Polipot úgysem fogja neked elhinni senki sem. Na, menetek befelé, vár az ebéd! Bár ez már inkább uzsonna!

Karl nem hagyta ki a potyaebédet, de utána rögtön szedelődzködni kezdett, hogy neki még nagyon sok dolga van.

– Holnap kijössz a piacra? – kérdezte Babka Karl.

– Persze, ki nem hagynám – válaszolta, aztán búcsút intett.

Nagynak a legjobban az a furcsa nyeles golyó tetszett. A többire csak hümmögött.

– Ez pont jó lesz a térdéhez. Annak úgyis mozognia kell, és ezzel azt meg lehet csinálni. Nincs ebből kettő?

De nem volt. Akadt még néhány vasdarab, de mindegyik csak alapanyagok voltak.

– Hosszú volt ez a nap, most már inkább hazamegyek – búcsúzott el Babka is. Fáradt volt az átélt izgalmtól, és csalódott, hogy semmit sem talált a dalhoz. Talán hiába ment a kúthoz? Ráadásul gyakorolni sem maradt semmi ideje. Elvesztegetett nap. Levert volt, főleg, amikor eszébe jutott, ami a Kívánságkútnál történt. Lehet, hogy tényleg abba kellene hagynia a zenélést? Talán tényleg tehetségtelen?

Másnap reggel korán átsietett a nagyszüleihez. Együtt bepakoltak a csónakba, és lecsorogtak a piacra.

A piac a tóparton volt, az egyik oldalát a város házsora, a másikat a tó határolta homokos-kavicsos partjával. Két oldalánál két nagyobb csatorna hidakkal és kikötőhelyekkel az érkezőknek. Most sokan jöttek hajóikkal, hogy a tegnapi apály után piacra dobják, amire nem volt szükségük. Persze ott volt még a rendes piac is, a mindennapi áruknak. Babka körbesétált Irén nagyival, nagypapa addig őrizte a saját árujukat.

– Kellene valami rugó a motorhoz – morfondírozott Irén –, meg jó lenne egy kerék is, de az van otthon, ha nagyon nem találunk, az jó lesz, de leginkább még egy olyan nyeles gömb kellene, amit hoztatok.

Ezzel a szemmel mentek körbe a piacon. Babka meg azt figyelte, hogy mi az, ami segítene neki a dalban. Irén egyszer csak megállt egy árus előtt. Néhány gyerekjáték között két drótból font kosár hevert.

– Ez kell nekem! – kiáltott fel. Gréta és Anna voltak az árusok.

– Szia, Gréta! – aztán Annához fordult. – Mi még nem találkoztunk. Én Irén vagyok, és ha jól tudom, te Anna, az ember a másik világból.

– Így van! – mosolygott Anna.

– Mit érnek a kosarak?

– Én úgy tudtam, hogy itt nincsen pénz – lepődött meg Anna. – Szívesen odaadjuk nektek.

Gréta hevesen húzkodni kezdte Anna ruháját.

– Valamit rosszul mondtam? – kérdezte Anna.

– Pénzt tényleg ritkán használunk, de cserélni szoktunk. Alkudhatok én?

– Hát persze!

– Négy tepsi sütemény lesz – mondta Gréta habozás nélkül.

– Ó, az nagyon sok. Ennyi időm most biztosan nem lesz. Mit szólsz egy tepsizhez most, és egy másikkal az ünnepség után?

Gréta csalódott képet vágott.

– De akkor mind a kettő legyen mogyorós-mazsolás!

– Rendben – mondta mosolyogva Irén. – Az első tep-sivel még ma átviszem hozzátok.

Gréta és Irén kezét ráztak. Gréta szinte ugrált.

– Igazából egy tepsierő is megérte volna. Irénnek van az egyik legjobb süti. Majd meglátod, mint a felhő, úgy olvad szét a szádban. Egészen káprázatos.

Irén és Babka továbbmentek. Szerencsájükre hamarosan találtak egy másik nyeles golyót. Itt nem kellett fizetniük, mert ez az árus még régről tartozott Irénnek, így most kiegyenlítették a számlát. Mire visszaértek, addigra Tódor már jó sok mindent elcserélt.

– Nem találtam rugót – mondta bánatosan Irén Tódornak. – Menjél körbe te is, hátha neked jobb szemed van. Kellene valami motornakvaló.

Tódor elindult, és hamarosan vissza is ért. Nem volt nála rugó, de amikor belenyúlt a zsebébe, két fényesen csillogó követ vett ki. Két magnetitet.

– Na, ezzel meg mit kezdjek? – kérdezte Irén.

– Gőzgépet fogunk csinálni – magyarázta Tódor.

Nagyi állt egy darabig, aztán elnevette magát.

– Hát persze, ezt hogyan felejthettem el! Legyen akkor gőzmeghajtású!

A nimik képesek voltak arra, hogy a kövek kristályai-ban lévő energiát felszabadítsák, és azzal hőt termeljenek. „Minden kő a föld melegében születik. Ez a meleg ott van a kristályaikban. Minél melegebből jön, annál

több energiája van. Ha értesz hozzá, akkor egy kisebb kőből egész sok energiát fel lehet szabadítani.” Ezt a leckét elég hamar megtanulták a nimigyerekek.

– A legegyszerűbb az lesz, ha egy vízzel teli edénybe rakjuk az aktivált köveket, az edényen csinálunk egy kis lyukat, ahol kijön a gőz, ami eltolja a robotod – foglalta össze a tervét Tódor.

– Ó, hogy mennyire szeretlek a te nagy eszedért! – Irén nagy majd kicsattant a boldogságtól.

– Akkor végeztünk? – kérdezte Tódor nagyit.

Babka egyre csalódottabb volt. Semmit sem talált a dalhoz, nem is tudott gyakorolni, ráadásul a barátja is cserben hagyta, mintha neki ez egyáltalán nem is lenne fontos. De bólintott.

– Helyes. Akkor én ezeket elviszem a raktárba – mutatott a megmaradt holmikra Tódor.

– Elkísérlek – mondta Babka. „Hátha pont ott találok valamit!”

– Én meg megyek haza, és sütök egy sütit ennek a Gréti gyereknek – mondta nagyit. Mindenki útnak indult.

RAKTÁR

A Raktár-sziget nem volt messze a piactól. Babka és Tódor összepakoltak, és elindultak a csónak felé.

– Babka, Babka, már mentek is? – jött egy távoli hang. Karl tűnt fel a tömegben.

– Helló, Karl! Mi már végeztünk. Nagyfi talált néhány dolgot, de én semmit. Nagyapával elmegyünk a raktárba.

– Veletek megyek! – mondta határozottan Karl.
– Kicsit elaludtam, és csak most értem ide, körbefutottam, de nem láttam semmi érdekeset.

A Raktár-szigetig evezni kellett. A két fiú nekifeküdt az evezőknek, nagyapa hátul maradt a kormánynál.

– Tegnap nem gyakoroltunk. Ma mindenképpen kellene!

– Ha annyira akarod – válaszolt Karl. – Szerintem én elég jól tudom az én részem – azzal elkezdte a lábával dobolni a ritmust és füttyülni a dallamot. Babka meg belefogott az énekbe.

– Ez elég jól hangzik! – dörögte nagyapa, amikor befejezték.

– Gitárral azért jobb, de köszi – mondta Babka.
– A második dalunk az valahogy nem akar összeállni. Nem jó a szövege, és a dallam sem az igazi. Lehet, hogy egy másikat kellene választani – sóhajtott Babka.

– Hát én egyikben sem tudok segíteni, fiúk – sajnálkozott Tódor. – Viszont meg is érkezünk. Kikötéshez felkészülni!

A fiúk behúzták az evezőiket, Babka a csónak orrából elkapta a kikötőcölöpöt, aztán kiugrott egy kötéllel a kezében a partra, és rögzítette a hajót. Nagyapa és Karl megfogták az összecsomagolt árut, és együtt felcplattak a raktárhoz.

A raktár hatalmas épület volt. A hosszanti gerendákat erős oszlopok tartották, a teteje enyhén lejtő lapos tető volt, amiről könnyen lecsorgott az eső. A tetőben kör alakú ablakok ültek, amik némi fényt engedtek a raktár belsejébe.

Hárman vezették a raktárat, két fa és egy puha nyúl. Hogy mit hova kell rakni, és mi hol található, azt ők határozták meg. A rendszert rajtuk kívül kevesen értették, de úgy tűnt, hogy működik. Kivéve, ha valaki levett valamit, és aztán nem ugyanoda rakta vissza. Mindenesetre a polcok között a félhomályban sétálni kifejezetten izgalmas volt, mindig lehetett találni valamit, ami hasznosnak bizonyult.

– Rendben, akkor ezt a B sor 42-es helyére vigyétek, ezt meg a H sor 21-es helyére – mondta az egyik raktáros, miután megvizsgálta, hogy mit hoztak. Aztán

gondosan felírta őket egy-egy kartonlapra, és a karto-
nokat betette a mögötte lévő fiókos szekrény megfelelő
helyeire.

– Valaki vitt tőlünk valamit?

– Nem volt forgalmatok – mondta a raktáros.
Ugyanis a raktár úgy is működött, mint egy áruház.
Ha valaki talált valamit, amire szüksége volt, azt haza-
vihette, a raktárosok feljegyezték, és később elszámol-
tak a tulajdonossal.

– Rendben, akkor ezeket bevisszük, és körbenézünk
egy kicsit – mondta Tódor, azzal elindult a fiúkkal
együtt, hogy a helyükre tegye az árukat. Babka és Karl
közben kíváncsian nézegették a polcokat, hátha talál-
nak valami hasznosat.

– Nagypapa! Mi egy másik úton megyünk ki, hátha
találunk valamit – mondta Babka, mikor letették az
utolsó csomagjukat is. Tódor bólintott, de aztán in-
kább követte őket. Ahogy nézelődtek a félhomályban,
Babka egyszer csak megtorpant. Valaki énekelt.

– Gyertek! – intett a többieknek. Igyekeztek meg-
találni a hang forrását. A dal gyors és vidám volt, de
nem értették a szövegét. Pont mikor odaértek, lett vége.
Anna énekelt. A sötét raktárban az egyik tetőablak
fénykörében állt, mint egy üres színpadon egy üres né-
zőtér előtt. A fénygyűrű szélén Gréta tapsolt neki. „Bra-
vó, bravó!” Anna játékosan meghajolt és pukedlizett.

– Ez nagyon vidám volt! – mondta elragadtatva
Babka.

Anna zavarba jött a váratlan hallgatóságtól, és kilépett a fénykörből.

– Ó! Örülök, ha tetszett!

– Te is fellépsz az ünnepségen?

– Az ünnepségen? Dehogya! Nem szeretek színpadon énekelni, most is csak Gréta könyörgött.

– Akkor... – kezdett bele Babka.

– Akkor nekünk adod ezt a dalt? – fejezte be Karl.

– Hát, igazából ez nem az enyém, de szívesen megtanítom!

Karl és Babka egymásra nézett.

– Ez iigen – Karl a levegőbe ütött.

– Akkor elénekled még egyszer? – kérdezte Babka Annát.

Anna belépett az egyik polc mögé, hogy senki se lássa, és újra elkezdte énekelni. A két fiú próbálta követni a dallamot. Mire harmadszorra elénekelte, már ők is tudták.

– Bravó! – dicsérte meg őket Anna. – Nagyon gyorsan tanultok, pedig ez nem könnyű.

– És mit kapunk a dalért cserébe? – kérdezte Gréta. – Kérnénk még sütit a nagymamádtól.

– A dalt mi kaptuk, nem a nagymamám. Szerintem nem szeretnél olyan sütit, amit én sütöttem...

– Hát akkor – gondolkozott el Anna –, itt van egy csomó festék, meg vászon. Ezeket hozzátok el Grétiékhez, mert én nem bírom.

Babka és Karl örömmel ráállt a cserére. A raktárosoknál Anna felíratta, hogy miket vitt el. Tódor kivette a kiskocsit a csónakból, és kölcsönadta a fiúknak. Míg ő elkötötte a csónakot és hazaindult, a két fiú elindult Grétáék felé. Útközben még néhányszor elénekelték a dalt. Babka hosszú idő után most érezte először, hogy jól fog sikerülni a koncert.